

Tư tưởng Hồ Chí Minh về công tác tuyên truyền, vận động, tổ chức quần chúng nhân dân trong sự nghiệp bảo vệ an ninh xã hội

THS HÀ TRỌNG THÀ*

1. Lực lượng tham gia công tác tuyên truyền, vận động, tổ chức quần chúng nhân dân trong sự nghiệp bảo vệ an ninh xã hội

Trong quá trình lãnh đạo cách mạng Việt Nam, Hồ Chí Minh rất coi trọng công tác vận động quần chúng bảo vệ trật tự an ninh xã hội (ANXH). Theo Người, so với những vấn đề khác trong công tác công an, thì quan trọng nhất vẫn là công tác tuyên truyền, giáo dục, tổ chức quần chúng. Người cho rằng: “Vấn đề kỹ thuật trong công tác công an cũng cần, nhưng vấn đề quan trọng nhất là giáo dục, tuyên truyền cho dân, để quản lý tốt tai, mắt, miệng của dân, làm thế nào dân giúp công an để phát hiện địch và giấu địch những điều của ta”¹. Khi nói về mật thám Mỹ, Người nêu rõ: “Chống bọn phá hoại cũng như chống mật thám Mỹ, cách tốt nhất là tổ chức và giáo dục nhân dân đến nơi đến chốn”². Trong sự nghiệp bảo vệ ANXH, công an là lực lượng chuyên trách nhưng nếu chỉ có lực lượng này thì không đủ sức chiến thắng bọn tội phạm, vì thế phải tuyên truyền, vận động, tổ chức nhân dân tham gia vào sự nghiệp này. Hồ Chí Minh đã chỉ ra tầm

quan trọng của công tác này trong bảo vệ ANXH: “Tuyên truyền, giáo dục, đoàn kết, tổ chức được trí tuệ và lực lượng đó thì việc gì khó mấy cũng làm được”³.

Theo Hồ Chí Minh, lực lượng tham gia công tác tuyên truyền, vận động, tổ chức quần chúng bảo vệ ANXH là trách nhiệm của Đảng, chính quyền và các đoàn thể nhân dân. Người khẳng định dứt khoát rằng: “Tất cả cán bộ chính quyền, tất cả cán bộ đoàn thể và tất cả hội viên của các tổ chức nhân dân (Liên Việt, Việt Minh,...) đều phải phụ trách dân vận”⁴. Như vậy, Đảng không chỉ lãnh đạo cả hệ thống chính trị, lãnh đạo các đoàn thể làm công tác quần chúng, mà tất cả các cán bộ, đảng viên phải trực tiếp làm công tác vận động quần chúng. Trong điều kiện Đảng lãnh đạo chính quyền thì mối quan hệ giữa Đảng với nhân dân chủ yếu được tiến hành thông qua bộ máy nhà nước. Do đó, hệ thống chính quyền có vai trò và trách nhiệm to lớn đối với công tác quần chúng. Cùng với Đảng và Nhà nước, Mặt trận và các đoàn thể nhân dân cũng là đội

1. Hồ Chí Minh: Toàn tập, t.12, Nxb CTQG, H, 2004, tr. 117.

2. Sđd, t. 8, tr. 113.

3. Sđd, t. 9, tr. 506.

4. Sđd, t. 5, tr. 699.

* Trường Đại học An ninh nhân dân, TP. Hồ Chí Minh

quân chủ lực của công tác vận động nhân dân. Có như vậy mới tập hợp được mọi lực lượng, đoàn kết toàn dân, tạo thành phong trào quần chúng rộng lớn bảo vệ ANXH. Hồ Chí Minh từng nói: “Từ đảng viên cho đến hội viên trong Mặt trận, cán bộ Đảng, Dân, Chính sẽ phải tham gia phong trào phát động quần chúng, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân”⁵.

Trong khi xác định công tác tuyên truyền, giáo dục, tổ chức nhân dân để bảo vệ ANXH là công việc quan trọng của Đảng, chính quyền, mặt trận và các đoàn thể nhân dân, Hồ Chí Minh vẫn nhấn mạnh công an đóng vai trò là lực lượng chuyên trách trong công tác này. Người chỉ rõ, công an “phải ra sức phát động quần chúng tham gia phong trào bảo vệ trị an, giáo dục quần chúng nâng cao tinh thần làm chủ đất nước, tinh thần cảnh giác đối với kẻ thù của dân tộc, tích cực phòng và chống gián điệp biệt kích”⁶. Sự nghiệp bảo vệ ANXH có thành công hay không phụ thuộc phần lớn là tạo được lưới “thiên la địa võng” bao vây bọn tội phạm. Muốn thế, công an và nhân dân phải nhất trí với nhau, do đó công an không thể không tuyên truyền, vận động, tổ chức quần chúng. Người nói: “Công an phải luôn giúp đỡ, tổ chức, giáo dục nhân dân, làm cho mọi người dân đều là người giúp việc của mình, làm thành mạng lưới công an nhân dân. Như thế công tác mới có kết quả”⁷. Tóm lại, nhiệm vụ của công an là bảo vệ nhân dân, giữ gìn trật tự trị an, tẩy trừ những kẻ gian tế. Muốn làm tròn nhiệm vụ nặng nề mà vẻ vang ấy, công an cần phải đoàn kết nhân dân, tổ chức và giáo dục nhân dân, dựa vào lực lượng rộng lớn của nhân dân. Khi nhân dân hiểu rõ nghĩa vụ công dân của mình, khi công an được nhân dân giúp sức, thì lũ gian tế không thể nào trốn thoát và ANXH sẽ được giữ vững.

2. Phương thức tuyên truyền, vận động, tổ chức quần chúng nhân dân trong sự nghiệp bảo vệ an ninh xã hội

Người đi tuyên truyền, vận động, tổ chức phải nắm vững đường lối, chính sách của Đảng và Chính phủ; hiểu biết được tình hình quần chúng nhân dân.

Tuyên truyền, giáo dục, vận động quần chúng nhân dân là một khoa học, nghệ thuật cách mạng. Do vậy, vấn đề có ý nghĩa quan trọng hàng đầu là phải xác định mục đích, lựa chọn nội dung tuyên truyền, vận động phù hợp với nguyện vọng của quần chúng. Muốn thế phải nắm vững đường lối, chính sách của Đảng và Nhà nước, hiểu được quần chúng nhân dân. Trong

kháng chiến chống Pháp, Hồ Chí Minh chỉ rõ: “Để phóng tay phát động quần chúng, thì tất cả cán bộ của chính quyền và đoàn thể đều phải được đánh thông tư tưởng, phải giữ vững lập trường, thấm nhuần chính sách của Đảng, Chính phủ và Mặt trận, theo đúng đường lối của quần chúng”⁸. Điều này cũng không ngoại lệ với lực lượng công an, tại Hội nghị Công an toàn quốc lần thứ 10, Người yêu cầu: “Công an phải nắm vững đường lối, chính sách của Đảng và Chính phủ”. Bởi vì nếu cán bộ không nắm vững chính sách, không đi đúng đường lối, thì chính sách của Đảng và Chính phủ “hay cũng hóa dở, tốt cũng hóa xấu”.

Cùng với việc nắm vững đường lối, chính sách thì cán bộ phải hiểu quần chúng nhân dân một cách cụ thể, thiết thực vì con người là một thực thể sinh học – xã hội. Người chỉ rõ: “Trước khi phát phải nghiên cứu rõ nơi mình đến làm việc: phong tục, tập quán, cách làm ăn của nhân dân, địa chủ bóc lột thế nào? Nguyện vọng dân ở đó thế nào?”⁹. Để làm tốt công tác tuyên truyền, vận động thì công an phải hiểu biết về nhân dân, phải nắm rõ đặc điểm, tình hình vùng dân cư mà mình công tác. Hồ Chí Minh cho rằng: “Công an là bạn dân, thì những việc, nhất là những việc oanh liệt của quân và dân ở các địa phương, công an cần phải biết rõ”¹⁰. Người còn chỉ rõ thêm, nhất là công an biên phòng, ở những nơi đồng bào thiếu số, phải chú ý đến phong tục tập quán của đồng bào, luôn giúp đỡ giáo dục đồng bào thì đồng bào sẽ hết lòng, hết sức giúp đỡ lại, thậm chí họ có thể hy sinh cho cách mạng. Có thể thấy, cuộc đấu tranh bảo vệ ANXH là cuộc đấu tranh phức tạp, gay go, vì thế trong lực lượng công an có thể xảy ra những lệch lạc, tiêu cực. Để ngăn ngừa những khuyết điểm đó, Người yêu cầu: “Cần phải nắm vững chính sách của Đảng và của Chính phủ, dựa hẳn vào quần chúng và đi đúng đường lối quần chúng”¹¹. Đây là một phương pháp hữu hiệu để cán bộ rèn luyện mình, đập tan mọi âm mưu và hành động của kẻ thù và bọn tội phạm, giữ vững ANXH.

Khi tuyên truyền, vận động phải làm cho dân tin, dân yêu, dân phục; cách tuyên truyền phải dễ hiểu, đơn giản và thiết thực.

5. *Sđđ*, t. 7, tr. 48.

6. *Sđđ*, t. 11, tr. 55.

7. *Sđđ*, t. 9, tr. 404.

8. *Sđđ*, t. 7, tr. 45.

9. *Sđđ*, tr. 52.

10. *Sđđ*, t. 6, tr. 54.

11. *Sđđ*, t. 7, tr. 183.

Để tuyên truyền, vận động, tổ chức có hiệu quả thì lực lượng làm công tác này phải làm cho dân tin, dân yêu, dân phục. Muốn như thế thì phải thực hiện tốt “nói đi đôi với làm”. Hồ Chí Minh đã nhấn mạnh: “Nói chung thì các dân tộc phương Đông đều giàu tình cảm, và đối với họ một tấm gương sống còn có giá trị hơn một trăm bài diễn văn tuyên truyền”¹². Nói đi đôi với làm, về mặt cá nhân, là đạo làm gương, là một phẩm chất, một giá trị đạo đức thực tiễn. Trên thực tế, nói đúng đã khó, nhưng làm cho đúng, làm có hiệu quả thiết thực còn khó hơn. Điều quan trọng ở đây không những chỉ làm mà phải làm gương. Người đưa ra hình ảnh của những người làm công tác tuyên truyền, tổ chức quần chúng không hiệu quả để răn dạy: “Nếu miệng thì tuyên truyền bảo người ta siêng làm, mà tự mình thì ăn trưa, ngủ trễ, bảo người ta tiết kiệm, mà tự mình thì xa xỉ, lung tung, thì tuyên truyền một trăm năm cũng vô ích”¹³. Đối với lực lượng công an, Người nhắc nhở: “Phải triệt để sửa đổi tác phong mệnh lệnh, quan liêu, hống hách; phải gây quan hệ thật tốt giữa công an và nhân dân”¹⁴.

Hồ Chí Minh cho rằng: “Dân vận không thể chỉ dùng báo chương, sách vở, mít tinh, khẩu hiệu, truyền đơn, chỉ thị mà đủ. Trước hết là phải tìm mọi cách giải thích cho mỗi một người dân được hiểu rõ ràng. Việc đó là lợi ích cho họ và nhiệm vụ của họ là phải hăng hái làm cho kỳ được”¹⁵. Bởi vì theo Người, khi người dân đã hiểu thì việc gì khó khăn mấy họ cũng làm được, hy sinh mấy họ cũng không sợ. Sở dĩ cán bộ tuyên truyền phải giải thích cho dân hiểu để từ đó họ thực hiện là vì trình độ của quần chúng không nhất loạt như nhau. Trong khi chống giặc lụt, giặc thực dân và giặc đốt, Người nói: “Đồng bào ta có người đã hiểu rõ, có người chưa hiểu rõ. Có người thực hành nhiều, có người thực hành ít. Cho nên cần phải giải thích rõ ràng, để cho mọi người hiểu rõ, mọi người đều thực hành”¹⁶. Từ đó, Người chỉ rõ, vì trình độ quần chúng còn thấp nên phải nói đơn giản, gọn để quần chúng hiểu và làm được, đồng thời phát huy sáng tạo của mình. Cũng nhờ cách làm này, tại Cao Bằng, khi mặt thám Pháp và mặt thám Nhật “đông như rươi”, cán bộ cách mạng vẫn thông dong hoạt động. Ở Hà Tĩnh, nhờ đồng bào hiểu biết và giúp đỡ, mà không có tên Việt gian nào, tù trốn nào lọt khỏi cái lưới bí mật của nhân dân. Trước tình hình tham ô, lãng phí, quan liêu, Người căn dặn việc chống những căn bệnh này phải làm cho quần chúng hiểu rõ, phải “biến hàng ức, hàng triệu con mắt, lỗ tai cảnh giác của quần chúng thành những ngọn

đèn pha soi sáng khắp mọi nơi, không để cho tẻ tham ô, lãng phí, quan liêu còn chỗ ẩn nấp”¹⁷, bởi vì “quần chúng tham gia càng đông, thành công càng đầy đủ, mau chóng”. Ngoài ra, để tuyên truyền có hiệu quả phải cùng ăn, cùng ở, cùng làm với dân thì mới biết sinh hoạt của quần chúng thế nào, mới biết khó khăn, chỉ khí, nguyện vọng của quần chúng thế nào để từ đó lựa chọn biện pháp tuyên truyền có hiệu quả nhất.

Tuyên truyền cho dân hiểu không phải là đưa sách vở bắt buộc dân phải học, làm thế tức là phản lại lợi ích của dân, của cách mạng, là quan liêu, mệnh lệnh, mà phải vận động nhân dân, để dân tự nguyện, tự giác. Năm 1947, trong tác phẩm *Sửa đổi lề lối làm việc*, Người chỉ rõ: “Bất cứ việc to việc nhỏ, chúng ta phải xét rõ và làm cho hợp trình độ văn hóa, thói quen sinh hoạt, trình độ giác ngộ, kinh nghiệm tranh đấu, lòng ham, ý muốn, tình hình thiết thực của quần chúng. Do đó mà định cách làm việc, cách tổ chức. Có như thế mới kéo được quần chúng”¹⁸. Trong quá trình kháng chiến kiến quốc, Người đã chỉ ra cách động viên dân chúng: “Phải có người đi khắp các nơi khai hội, giải thích cho dân. Nên dùng những thanh niên hăng hái, giải thích cho họ hiểu, rồi phái họ đi làm”¹⁹ và “truyền đơn rất phổ thông, rất giản đơn, giải thích từng việc”, “khẩu hiệu thiết thực, dán khắp các làng, viết khắp các tường”, “ca kịch – viết những bài ca vắn, dễ hiểu, dễ thuộc lòng, phát cho dân”.

Trong khi tuyên truyền, vận động, phải phát huy tinh thần dân chủ; biết tổ chức, khuyến khích, theo dõi và giúp đỡ nhân dân nhưng không bao biện làm thay quần chúng.

Hồ Chí Minh cho rằng: “Bất cứ việc gì đều phải bàn bạc với dân, hỏi ý kiến và kinh nghiệm của dân, cùng với dân đặt kế hoạch cho thiết thực với hoàn cảnh địa phương, rồi động viên và tổ chức dân ta thi hành”²⁰. Hồ Chí Minh chỉ rõ, làm việc gì cũng phải có quần chúng. Không có quần chúng thì không thể làm được, vì thế “việc gì có quần chúng tham gia bàn bạc, khó mấy

12. *Sđđ*, t. 1, tr. 263.

13. *Sđđ*, t. 5, tr. 108.

14. *Sđđ*, t. 12, tr. 145.

15. *Sđđ*, t. 5, tr. 698.

16. *Sđđ*, tr. 631.

17. *Sđđ*, t. 10, tr. 576.

18. *Sđđ*, t. 5, tr. 248.

19. *Sđđ*, t. 4, tr. 491-492.

20. *Sđđ*, t. 5, tr. 698.

cũng trở nên dễ dàng và làm được tốt". Vì vậy, trong lúc bàn bạc phải biết gần gũi nhân dân, "lắng nghe ý kiến và nguyện vọng của nhân dân, học hỏi kinh nghiệm của nhân dân". Khi mọi việc được bàn bạc một cách dân chủ và tập thể, đi đến quyết định thì "phân phối công tác phải rạch ròi", giao cho một hoặc mấy đồng chí phụ trách làm đến nơi đến chốn, phải đi sâu, đi sát cơ sở để chỉ đạo phong trào.

Sau khi tuyên truyền, vận động thì nhất thiết phải đi tới mục tiêu là tổ chức quần chúng nhân dân bảo vệ ANXH. Vai trò của vấn đề tổ chức rất quan trọng, nếu không có tổ chức, không biết tổ chức thì không làm tốt công tác. Người chỉ rõ: "Nơi nào dân cũng tốt, lương cũng như giáo; nhưng vì có những cán bộ không biết tổ chức, không biết giải thích, tuyên truyền, lại tự tư tự lợi, không cảnh giác để cho bọn phản động chui vào các đoàn thể rồi phá hoại"²¹. Theo Người, bao nhiêu cách tổ chức và cách làm việc đều vì lợi ích của quần chúng, do đó cách tổ chức và cách làm việc nào không phù hợp với quần chúng thì phải có gan đề nghị lên cấp trên để bỏ đi, hoặc sửa lại. Cách nào hợp với

quần chúng, quần chúng cần, dù chưa có sẵn thì phải đề nghị lên cấp trên mà đặt ra, nếu cần thì cứ đặt ra, rồi báo sau, miễn là được việc. Trong bảo vệ ANXH, phải hướng dẫn, giúp đỡ quần chúng khi họ gặp khó khăn. Song không phải bất cứ công việc nào cũng do cán bộ trực tiếp đảm nhận mà khi nhân dân hiểu được quyền và nghĩa vụ của mình thì để họ tự giác thực hiện. Theo Người, mọi việc đều phải dựa vào quần chúng, lấy sức quần chúng mà vượt qua khó khăn, quần chúng tự giúp quần chúng: "Cứ chờ Đảng và chờ Chính phủ giúp đỡ, thì không đúng đâu. Đảng và Chính phủ đề ra chính sách, cán bộ về hướng dẫn, thế là giúp đỡ. Nhưng đó là phụ, lực lượng nhân dân tổ chức nhau lại là chính. Không nên

ỷ lại, mà phải tự lực cánh sinh"²². Như vậy, thông qua tuyên truyền, vận động, tổ chức quần chúng mà các lực lượng tuyên truyền, vận động, tổ chức, nhất là các tổ chức đảng và công an nhân dân gắn bó với nhân dân, hiểu tâm trạng và nguyện vọng của nhân dân. Từ đó, với sự đóng góp trí tuệ và sức lực của quần chúng nhân dân trên tinh thần dân chủ, sự nghiệp bảo vệ ANXH có cơ sở xã hội vững chắc để đạt được nhiều thành công.

Tuyên truyền, vận động, tổ chức nhân dân bảo vệ ANXH phải gắn liền với việc nâng cao đời sống quần chúng nhân dân.

Hồ Chí Minh luôn khẳng định mọi việc phải vì lợi

ích nhân dân mà làm.

Người căn dặn Đảng ta:

"Tất cả đường lối, phương châm, chính sách... của Đảng đều chỉ nhằm nâng cao đời sống của nhân dân"²³. Bởi vì, đời sống nhân dân có no đủ thì mới "yên dân", dân có yên thì ANXH mới vững. Đối với

lực lượng công an, Người

căn dặn: "Ta quan tâm

đời sống quần chúng thì

quần chúng sẽ theo ta. Ta

được lòng dân thì ta

không sợ gì cả. Nếu

không được lòng dân thì

ta không thể làm tốt công tác"²⁴. Người luôn tâm niệm,

ANXH cốt là để có hạnh phúc cho nhân dân. Lợi ích

của nhân dân phải được thể hiện ở đường lối, chủ trương,

chính sách của Đảng, luật pháp của Nhà nước. Có

đường lối chủ trương, chính sách, luật pháp phù hợp

với lợi ích của quần chúng thì mới tập hợp được quần

chúng và tạo được phong trào quần chúng.

Khi đời sống của nhân dân cải thiện, nâng cao, lợi

ích chính đáng của người lao động được đảm bảo thì họ

mới góp phần vào xây dựng và bảo vệ đất nước. Chính

vi thế, Người cho rằng, khi dân đủ ăn đủ mặc thì những

chính sách của Đảng và Chính phủ đưa ra sẽ dễ dàng

thực hiện. Nếu dân đói, rét, dốt, bệnh tật thì những

chính sách của ta dù có hay mấy cũng không thực hiện

được. Từ đó, Người kết luận, "hết thấy những việc có

thể nâng cao đời sống vật chất và tinh thần của dân

phải được ta đặc biệt chú ý".

21. Sđđ, t. 7, tr. 55.

22. Sđđ, t. 8, tr. 149 - 150.

23. Sđđ, t. 10, tr. 380.

24. Sđđ, t. 12, tr. 118-119.

cũng trở nên dễ dàng và làm được tốt”. Vì vậy, trong lúc bàn bạc phải biết lắng nghe nhân dân, “lắng nghe ý kiến và nguyện vọng của nhân dân, học hỏi kinh nghiệm của nhân dân”. Khi mọi việc được bàn bạc một cách dân chủ và tập thể, đi đến quyết định thì “phân phối công tác phải rạch ròi”, giao cho một hoặc mấy đồng chí phụ trách làm đến nơi đến chốn, phải đi sâu, đi sát cơ sở để chỉ đạo phong trào.

Sau khi tuyên truyền, vận động thì nhất thiết phải đi tới mục tiêu là tổ chức quần chúng nhân dân bảo vệ ANXH. Vai trò của vấn đề tổ chức rất quan trọng, nếu không có tổ chức, không biết tổ chức thì không làm tốt công tác. Người chỉ rõ: “Nơi nào dân cũng tốt, lương cũng như giáo; nhưng vì có những cán bộ không biết tổ chức, không biết giải thích, tuyên truyền, lại tự tư tự lợi, không cảnh giác để cho bọn phản động chui vào các đoàn thể rồi phá hoại”²¹. Theo Người, bao nhiêu cách tổ chức và cách làm việc đều vì lợi ích của quần chúng, do đó cách tổ chức và cách làm việc nào không phù hợp với quần chúng thì phải có gan đề nghị lên cấp trên để bỏ đi, hoặc sửa lại. Cách nào hợp với

quần chúng, quần chúng cần, dù chưa có sẵn thì phải đề nghị lên cấp trên mà đặt ra, nếu cần thì cứ đặt ra, rồi báo sau, miễn là được việc. Trong bảo vệ ANXH, phải hướng dẫn, giúp đỡ quần chúng khi họ gặp khó khăn. Song không phải bất cứ công việc nào cũng do cán bộ trực tiếp đảm nhận mà khi nhân dân hiểu được quyền và nghĩa vụ của mình thì để họ tự giác thực hiện. Theo Người, mọi việc đều phải dựa vào quần chúng, lấy sức quần chúng mà vượt qua khó khăn, quần chúng tự giúp quần chúng: “Cứ chờ Đảng và chờ Chính phủ giúp đỡ, thì không đúng đâu. Đảng và Chính phủ đề ra chính sách, cán bộ về hướng dẫn, thế là giúp đỡ. Nhưng đó là phụ, lực lượng nhân dân tổ chức nhau lại là chính. Không nên

ỷ lại, mà phải tự lực cánh sinh”²². Như vậy, thông qua tuyên truyền, vận động, tổ chức quần chúng mà các lực lượng tuyên truyền, vận động, tổ chức, nhất là các tổ chức đảng và công an nhân dân gắn bó với nhân dân, hiểu tâm trạng và nguyện vọng của nhân dân. Từ đó, với sự đóng góp trí tuệ và sức lực của quần chúng nhân dân trên tinh thần dân chủ, sự nghiệp bảo vệ ANXH có cơ sở xã hội vững chắc để đạt được nhiều thành công.

Tuyên truyền, vận động, tổ chức nhân dân bảo vệ ANXH phải gắn liền với việc nâng cao đời sống quần chúng nhân dân.

Hồ Chí Minh luôn khẳng định mọi việc phải vì lợi ích nhân dân mà làm. Người căn dặn Đảng ta: “Tất cả đường lối, phương châm, chính sách... của Đảng đều chỉ nhằm nâng cao đời sống của nhân dân”²³. Bởi vì, đời sống nhân dân có no đủ thì mới “yên dân”, dân có yên thì ANXH mới vững. Đối với lực lượng công an, Người căn dặn: “Ta quan tâm đời sống quần chúng thì quần chúng sẽ theo ta. Ta được lòng dân thì ta không sợ gì cả. Nếu không được lòng dân thì

ta không thể làm tốt công tác”²⁴. Người luôn tâm niệm, ANXH cốt là để có hạnh phúc cho nhân dân. Lợi ích của nhân dân phải được thể hiện ở đường lối, chủ trương, chính sách của Đảng, luật pháp của Nhà nước. Có đường lối chủ trương, chính sách, luật pháp phù hợp với lợi ích của quần chúng thì mới tập hợp được quần chúng và tạo được phong trào quần chúng.

Khi đời sống của nhân dân cải thiện, nâng cao, lợi ích chính đáng của người lao động được đảm bảo thì họ mới góp phần vào xây dựng và bảo vệ đất nước. Chính vì thế, Người cho rằng, khi dân đủ ăn đủ mặc thì những chính sách của Đảng và Chính phủ đưa ra sẽ dễ dàng thực hiện. Nếu dân đói, rét, dốt, bệnh tật thì những chính sách của ta dù có hay mấy cũng không thực hiện được. Từ đó, Người kết luận, “hết thấy những việc có thể nâng cao đời sống vật chất và tinh thần của dân phải được ta đặc biệt chú ý”.

21. Sđd, t. 7, tr. 55.

22. Sđd, t. 8, tr. 149 - 150.

23. Sđd, t. 10, tr. 380.

24. Sđd, t. 12, tr. 118-119.